

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому
Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечнікова

ВІСНИК
12
СІЧНЯ
1954 року
№ 2 (401)

Ціна 20 коп.

Організовано й успішно провести зимову екзаменаційну сесію — першочергове завдання всіх викладачів і студентів!

ЗА ДАЛЬШЕ ПОЛІПШЕННЯ АГІТАЦІЙНОЇ РОБОТИ

«За нашою уявою, — говорив В. І. Ленін, — держава сильна свідомістю мас. Вона сильна тоді, коли маси все знають, про все можуть судити і йдуть на все свідомо». З цієї вказівки великого Леніна видно, наскільки почесна і відповідальна роль наших більшовицьких агітаторів — партійних і безпартійних.

В останній час по всій нашій неосяжній країні масово-політична робота набула особливого розмаху в зв'язку з історичною постановою вересневого Пленуму ЦК КПРС. Мільйони агітаторів несли і несуть палке, щире слово нашої партії в маси, закликають до боротьби за активне перетворення в життя великих накреслень нашої партії та уряду.

Не відстають в цій почесній справі агітатори та пропагандисти нашого університету.

Сотні агітаторів та пропагандистів з числа студентського та професорсько-викладацького складу проводять велику роботу серед населення нашого міста та області. Десятки агітаторів ведуть активну роботу серед мешканців ряду будинків. Агітатори історико-економічного факультету домоглися в своїй роботі того, що мешканці будинків, які за ними закріплені, добре знають своїх агітаторів і повіряють їм свої буденні нужди.

Агітатори-історики допомагають мешканцям в ремонті, провели підписку на газети і т. д. Дещо покращили в цьому навчальному році свою роботу гуртки по вивченню історії КПРС. Особливо добре працюють з своїми гуртківцями пропагандисти т. т. Лисенко, Кириченко, Кошуба.

Тов. Лисенко, наприклад, не обмежується доповідями та бесідами на засіданнях свого гуртка, а демонструє на них діопозитиви з історії КПРС.

Але поруч з цим в пропагандистській та агітаційній роботі є ще багато значних недоліків, які треба в найкоротший строк подолати. І перш за все, партійні організації факультетів не спромоглися ще того, щоб в будинки виділити достатню

кількість агітаторів. Є цілі квартири, мешканці яких вже давно не вітали своїх агітаторів. Погано поставлена і наглядна агітація в прикріплених за університетом будинках. В деяких будинках перестали випускати стінгазети і т. д.

Є значні недоліки і в роботі гуртків. Ще й на сьогодні партійні організації не добилися 100% явки слухачів на засідання гуртків. Відомі і такі випадки, коли окремі керівники гуртків (напр., т. Скляр) при плануванні занять виходять не з загального для всіх гуртків учбового плану, а з своїх власних міркувань. І в цьому найбільша вина парторганізації адмінгоспчастини, яка зовсім не контролювала роботу гуртка.

Слід було б покінчити і з такою неправильною практикою, коли в загальноуніверситетський день занять гуртків призначаються засідання місцевому або інші громадські міроприємства.

Партійним організаціям факультетів та інших наукових закладів нашого університету треба приділити багато уваги пропагандистській та агітаційній роботі, щоб підняти її на такий рівень, якого вимагає життя.

Вся багатогранна діяльність пропагандиста, агітатора повинна бути спрямована на підвищення комуністичної свідомості мас.

Вся робота агітатора має відповідати на злободенні і гострі питання, що хвилюють ту чи іншу групу науковців, робітників, колгоспників, домашніх господарок і т. д.

Більше бесід, лекцій, доповідей на теми, пов'язані з пропагандою історичної постанови вересневого Пленуму ЦК КПРС, знаменної дати возз'єднання України з великим російським народом і т. д.

Чим краще працюватимуть наші агітатори, тим вищою буде свідомість трудящих, тим більший буде вклад агітаторів у велику справу прискорення нашого руху вперед до комунізму.

В Центральному Комітеті КП України, в Раді Міністрів УРСР, в Президії Верховної Ради УРСР

ПРО УТВОРЕННЯ УРЯДОВОГО КОМІТЕТУ ПО ПІДГОТОВЦІ Й ПРОВЕДЕННЮ СВЯТКУВАННЯ 300-РІЧЧЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ

Центральний Комітет КП України, Рада Міністрів УРСР і Президія Верховної Ради УРСР постановили:

Утворити Урядовий Комітет по підготовці й проведенню святкування 300-річчя возз'єднання України з Росією в такому складі: Кириченко О. І. (голова Комітету), Коротченко Д. С., Подгорний М. В. (заступники голови Комітету), Александров М. М., Бабарикін А. Л., Бажан М. П., Баштик У. Д., Бегма В. А., Білецький О. І., Білогуров М. К., Бокшай І. А., Бондаренко О. А., Бубновський М. Д., Буланкін І. М., Валігура І. Т., Василевська В. Л., Власюк П. А., Гайовий А. І., Галицький К. М., Голик О. З., Гречуха М. С., Гришко Г. Є., Гришко М. С., Давидов О. Й., Данькевич К. Ф., Дубковецький Ф. І., Заболотний В. І., Казанець І. П., Кальченко Н. Т., Касименко О. К., Кириленко А. П., Ковпак С. А., Козачук І. Ф., Козланюк П. С., Козицький П. О., Коломійченко М. С., Конев І. С., Корнійчук О. Є., Крушельницький М. М., Кучер В. П., Литвин К. З., Литвиненко-Вольгемут М. І., Литовченко Г. П., Мар'яненко І. О., Москалець К. Ф., Назаренко І. Д., Онищенко Г. П., Орехов В. М., Осадчий К. М., Палладін О. В., Паторжинський І. С., Пащин М. А., Пішчук Г. П., Посмітний М. О., Поточилов А. Г., Прикордонний Д. М., Рилський М. Т., Романов М. Ф., Семінський В. К., Сенін І. С., Сердюк З. Т., Середа Я. І., Сидоренко О. П., Синиця М. С., Стахурський М. М., Степченко Ф. П., Стефанік С. В., Строкач Т. А., Тітов В. М., Тичина П. Г., Ужвій Н. М., Усов П. О., Федоров О. Ф., Філатов В. П., Фоменко М. М., Хмелько М. І., Хобота О. С., Хохол О. М., Червоненко С. В., Чуйков В. І., Шевель Г. Г., Цибенко К. О., Юра Г. П., Яблонська Т. Н., Якименко С. С.

Велику допомогу студентам під час екзаменаційної сесії надають бібліотеки університету

Бездоганно обслуговує студентів працівник бібліотеки С. В. Бондар. На фото: С. В. Бондар.

Екзамени на філологічному факультеті

Успішно почалась екзаменаційна сесія на філологічному факультеті. Здача заліків і перших екзаменів показала, що студенти серйозно відносились до навчання протягом року і добре підготувались до екзаменаційної сесії. Більшість груп факультету здають екзамени лише на добре та відмінно.

Успішно здали екзамени студенти II курсу українського відділу з російської мови, III курсу українського відділу з української літератури, III курсу російського відділу з російської літератури. Студенти Нейська, Чорба, Березюк, Лимаренко показали на екзаменах глибоке знання літератури, вміння критично підходити до матеріалу, яким їм доводиться оперувати.

Але вже перші кроки екзаменаційної сесії показали деякі недоліки в роботі деяких студентів. Товариші Коломійчук, Поворознюк недостатньо працювали протягом року, і це дало свої результати на екзаменах.

Зараз до екзаменів успішно готуються першокурсники факультету. Їм вперше доводиться здавати екзамен в вузі, і це їм дуже хвилює. Але вже заліки показали, що першокурсники добре підготувалися до екзаменаційної сесії.

Успішно готуються до здачі останніх екзаменів всі студенти філологічного факультету, щоб якнайкраще здати зимову сесію цього року.

Розпочалась зимова екзаменаційна сесія. Студенти звітують перед Вітчизною. В численних кабінетах, в читальному залі бібліотеки студенти напружено готуються до екзаменів.

На фото: студентки I курсу геолого-географічного факультету Тамара Бегмат і Таня Матвеева працюють в читальному залі студентської бібліотеки. Фото В. Кияткова.

НА ДОПОМОГУ ПІДШЕФНОМУ КОЛГОСПУ

У відповідь на постанову вересневого Пленуму ЦК КПРС колектив викладачів і студентів нашого університету організує практичну допомогу підшефному колгоспу ім. Леніна, Великомихайлівського району.

27 грудня в колгосп вийшла група студентів і викладачів університету. В колгоспному клубі доц. С. Б. Грінбарт прочитав лекцію на тему «Наука і релігія». З великим інтересом прослухали колгоспники цю лекцію, яка ілюструвалась значною кількістю наочних посібників.

Після лекції силами студентів був даний великий концерт художньої самодіяльності, що продовжувався біля двох годин і одержав єдинодушне схвалення присутніх.

Студенти обладнали кімнату агрокультури. Для неї були привезені прекрасні оформлені стенди: насіння польових культур колгоспу ім. Леніна, продуктів переробки кукурудзи, колосків і насіння зернових культур, розвитку траншейної культури цитрусів, стенд про розвиток тваринництва, картоплі і овочів (в світлі матеріалів вересневого Пленуму ЦК КПРС).

Було зроблено також кілька монтажів: монтаж розвитку бджіл, пошкодження сільськогосподарських рослин і інш.

В подарунок колгоспникам представники університету привезли 214 книг, серед яких є багато книг з біології, які передані для кабінету агрокультури.

В школі колгоспу студент геолого-географічного факультету прочитав лекцію на тему: «Моральний облик совєтського человека». В школі також були організовані ігри, танці, вікторина.

Викладач кафедри фізичного виховання т. Муренко Т. С. обмінюється досвідом оборонно-спортивної роботи.

Інженер-механік експериментальних майстерень університету вивчив, яку конкретну допомогу колгоспу нададуть майстерні. Він домовився про роботу колгоспного двигуна, який використовується під час молотьби, для зрощування і інш. цілей. Зустріч з колгоспниками пройшла в теплій і дружній обстановці.

Т. ФІЛЬМУС, студентка III курсу біологічного факультету.

СТУДЕНТСЬКІ НАУКОВІ РОБОТИ

СЬОГОДНІ МИ РОЗПОЧИНАЄМО ДРУКУВАТИ ТІЗІ НАУКОВИХ РОБІТ СТУДЕНТІВ НАШОГО УНІВЕРСИТЕТУ. ЦЮ РЕКОМЕНДОВАНИ КАФЕДРАМИ ДЛЯ СТУДЕНТСЬКОГО НАУКОВОГО ЗБІРНИКА

ПРАВДА ПРО СУЧАСНУ ТУРЕЧЧИНУ ЗА НОВЕЛАМИ САБАХАТТІНА АЛІ

Сабахаттін Алі — визначний турецький письменник, один з небагатьох письменників-реалістів сучасної Туреччини. Його творчість потрясає силою гніву і таланту, із якого встає перед читачем «художественно виточена фігура правди» (М. Горький), являється відбитком смурот турецької дійсності наших днів.

Ленінська характеристика Туреччини, як країни, що оплутана сіткою фінансової і дипломатичної залежності, як напівколонії, яка перетворюється в колонію, збирає свою силу і зароз.

Туреччина являється васалом США. Доля турецького народу — безробіття, безземелля, зубожіння і голод.

Протестом проти цієї дійсності, гнівним засудженням і категоричним запереченням буржуазного ладу являється творчість Сабахаттіна Алі. В формуванні політичних поглядів письменника, його відношення до насконшої дійсності велику роль зіграло знайомство письменника з марксистсько-ленінською літературою, з життям Радянського Союзу, з творчістю радянських письменників і особливо з творчістю Горького.

Новели зібрані в книзі «Доходний дождь», представляють зрілий період творчості Сабахаттіна Алі. Своїм героям з «надорванними го-

З великою художньою силою показує письменник загострення класового антагонізму в селі, процес обезземелювання селян, беззастовничі чиновників, підле лицеміство слуг жителів церкви (новели «Горячая вода», «Арба», «Гуси» і інші).

Селяни шукають рятунку від зубожіння, голодної смерті в місті. Але, попрацювавши там декілька років, втрачають здоров'я і надії, або повертаються ні з чим в село, або гинуть від голоду і хвороб.

Малюючи життя міської бідноти, міського пролетаріату, Сабахаттін Алі показує, що й тут та сама картина — неоплачена праця, ненависна залежність від багача-господаря, експлуатація дітей, голод («Доходный дождь», «Лунажная ночь» і інші).

Доля героїв цілого ряду новел створює цілісну картину того становища, в якому знаходиться жінка в умовах капіталізму. Автор показує, що ці умови вичають життя, спотворюють красу, душать, вичають таланти.

Всі ці картини життя робітників і селян Сабахаттін малює не для того, щоб висловити своє співчуття бідним і знедолені в душі буржуазної філантропії. Не жаль, не смиренне співчуття пробуджують ці картини, а обурення і гнів.

Своїм героям з «надорванними го-

рем серцями» Сабахаттін Алі проклинає соціальну верхівку. Безпощадно зриває він маску з буржуазних філантропів, лібералів.

Гнівною сатирою на пануючий клас є його новели «Счастливы псы», «Собака», «Асфальтовая дорога».

Письменник показує руйнування в народі ілюзій і народження стихійного протесту («Лесная трагедия»). Логічним завершенням теми боротьби являється образ борця-комуніста, введеного в новелі «Враги».

Сабахаттін Алі стверджує необхідність свідомої і організованої боротьби проти експлуататорів.

Це свідчить про те, що в творчості Сабахаттіна Алі, письменника критичного реалізму, накреслилась вже тенденція в бік зближення з соціалістичним реалізмом.

Є в Сабахаттіна і певна обмеженість. Письменник не показує боротьбу робітничого класу. Робітничий клас тільки страждає від гніту капіталу, але не протестує.

Але кращими своїми творами, в яких відображено боротьбу за світле майбутнє народу, палко виступаючи проти буржуазної дійсності, Сабахаттін Алі служить інтересам пролетаріату.

Л. БОГАЧОВА, студ. IV курсу філологічного факультету.

Чому в 1953 році не випущений збірник наукових студентських робіт

Наукова робота студентів привчає навички серйозної самостійної наукової роботи й має велике виховне значення. Студенти можуть і повинні одержати навич творчого використання марксистсько-ленінської теорії в їх майбутній науковій і практичній роботі. Для цього студенти залучаються до наукової роботи кафедр, до розв'язання наукових проблем, що їх опрацюює кафедра.

Велике значення в справі покращення наукової роботи студентів відіграє друкування кращих студентських робіт в спеціальному збірнику наукових робіт студентів. Виходячи з цього, ректор Одеського державного університету поставив перед НСТ завдання — до 1 листопада 1953 р. закінчити роботу по підготовці до друку збірника студентських наукових робіт. Кожна кафедра повинна була подати хоч би одну наукову студентську роботу, обговоривши її попередньо на своєму засіданні. Проте вийшли всі строки, які, до речі, неодноразово переносилися, а більшість кафедр університету так і не подали жодної роботи.

Складається враження, що або на ряд кафедр недостатньо серйозно віднеслись до цієї важливої справи, або наукова робота студентів на цих кафедрах стоїть на такому рівні, що дати в збірник їм просто нічого. Які перше, так і друге однаково неможливо. В існуючій науковій студентській роботі для друку говорять про те, що окремі кафедри і навіть факультети неолоюють значення наукової роботи студентів. Про це говорять невідомі факти. Із 43 кафедр університету тільки 19 подали роботи для збірника.

Що позитивного можна сказати про роботу товариства хімічного факультету, яке опіюють Жданова М. і доц. Овчинникова Є. П. А вже до цього часу вони не подали до збірника жодної роботи. Про це думає керівництво НСТ геолого-географічного факультету (голова НСТ Філатова Л. П.) такий керівник доц. Степанов В. В.), коли б кафедра факультету спромоглася полати до збірника лише 1 роботу. Як в кінці грудня 4 кафедри історико-економічного факультету подали 2 роботи, а 7 кафедр фізико-математичного факультету змогли подати теж 2 роботи.

Не послухали кошового. Довелося і Леонтію Лиську йти на радіне коло. Перехрестився криваком. Аби пронесло, господи, твоя воля! Не пронесло.

Виплинули на воза осавула Цибенка, примуслили під пістолем сказати правду козакству. А почули чорні слова — загало кезаство.

Смерть Виговського! — Геть зрадійко! — Пометисмося за наругу над пам'яттю Хмелья!

На Чигирин веди, Гуляй-Деню! — Геть Кошового Лиська — кричали січовики.

Геть попиача Виговського! — Він Виговського руку тримає! — загорлав козак Лихбаба. — А дамо йому понохати перцю...

Кинувся був кошовий Лисько рятуватися. Та пізно. Мішко ухопили за руки козаки січові. Вмиг скрутили сирцево, кинули під воза до Цибенка.

Милується, парується, зрадинки! — сказали з реготом. Знову вдарили в котли довшіи. Гуляй-Деню скочив на бочку Підняв руку.

Наче тирса, звихрена вітром, колхонулися козацькі лави. Зайбло лоскотно дух, слюзи зложили зір. Віддуло серце, котли глянцув на море голів, приплив гарячої, молоді сили.

Пліч-о-пліч стояли в лавах воїни, що прийшли сюди з многих полків України. Були тут і чигиринці, і мигоридці, і полтавчани, і хоролці, і переславчани, і уманці. Тулилися один до одного племена вчорашні кошовити, чорносоца чернь, юнь схвилювана і сивоусі, з посивними осередками на вкритих рубинами від ворожих шабелъ головах, досвідчені воїни. Івар низовий вітер бражість хвилі над плавнями, шматував бунчуки над козацтвом, ніс у далекій степ уздовж синих у ранковій імлі берегів Дніпра дзвінкий перегул котлів та тлумбасів.

Гуляй-Деню розгорнув прапор, що йому подав Підпиргора і над головами козаків високо змаяв малиново-білий стяг. Обмаканий по краях він гордо і ясно дужим вітрилом впливав на схід, наче вказував дорогу козацтву.

Товариство! — на повний голос вигукнув Гуляй-Деню, і замовки козаки, затихли тлумбаси, тісніше змикнулося радіне коло. — Товариство! Ліки вісті долинули до нас. Чи лишимося тут вичкувати, чи сама доля дасть, чи ж власними руками будемо її виборювати? Цей прапор дав мені власноручно сам небіжчик гетьман Хмель. Процаєся зі мною і сказав: «Москви тримайтеся, така моя воля, скажи о тим козакам».

— Товариство, січовики і козаки низові, брати оружжі! — Сірко перерив подих і заговорив це голосніше. — Не хотів я бути кошовим, сам бог бачить...

— Ми краще бачимо, хотів, хотів! — закричав Гуляй-Деню. — Розстрівав Виговського з його поплічниками, Московище військо вже вступило нам на поміч. Під цим прапором стоїть гетьман Хмель під Жовтими Водами під цим прапором стоїть він на майдані місяця року тисяча шістьсот п'ятдесят четвертого. Чи не помиляюся він, відцалую нам цей прапор?

— Не знеславио його, — проголосив Нічипір Галайда.

— Зрадинк Виговський навмисне хоче, аби низовики та січовики пішли звідси, щоб з руки було орадї проїти на Україну. А мислю я, товари-

що позитивного можна сказати про роботу товариства хімічного факультету, яке опіюють Жданова М. і доц. Овчинникова Є. П. А вже до цього часу вони не подали до збірника жодної роботи. Про це думає керівництво НСТ геолого-географічного факультету (голова НСТ Філатова Л. П.) такий керівник доц. Степанов В. В.), коли б кафедра факультету спромоглася полати до збірника лише 1 роботу. Як в кінці грудня 4 кафедри історико-економічного факультету подали 2 роботи, а 7 кафедр фізико-математичного факультету змогли подати теж 2 роботи.

Не послухали кошового. Довелося і Леонтію Лиську йти на радіне коло. Перехрестився криваком. Аби пронесло, господи, твоя воля! Не пронесло.

Виплинули на воза осавула Цибенка, примуслили під пістолем сказати правду козакству. А почули чорні слова — загало кезаство.

Смерть Виговського! — Геть зрадійко! — Пометисмося за наругу над пам'яттю Хмелья!

На Чигирин веди, Гуляй-Деню! — Геть Кошового Лиська — кричали січовики.

Геть попиача Виговського! — Він Виговського руку тримає! — загорлав козак Лихбаба. — А дамо йому понохати перцю...

Кинувся був кошовий Лисько рятуватися. Та пізно. Мішко ухопили за руки козаки січові. Вмиг скрутили сирцево, кинули під воза до Цибенка.

Милується, парується, зрадинки! — сказали з реготом. Знову вдарили в котли довшіи. Гуляй-Деню скочив на бочку Підняв руку.

Наче тирса, звихрена вітром, колхонулися козацькі лави. Зайбло лоскотно дух, слюзи зложили зір. Віддуло серце, котли глянцув на море голів, приплив гарячої, молоді сили.

Пліч-о-пліч стояли в лавах воїни, що прийшли сюди з многих полків України. Були тут і чигиринці, і мигоридці, і полтавчани, і хоролці, і переславчани, і уманці. Тулилися один до одного племена вчорашні кошовити, чорносоца чернь, юнь схвилювана і сивоусі, з посивними осередками на вкритих рубинами від ворожих шабелъ головах, досвідчені воїни. Івар низовий вітер бражість хвилі над плавнями, шматував бунчуки над козацтвом, ніс у далекій степ уздовж синих у ранковій імлі берегів Дніпра дзвінкий перегул котлів та тлумбасів.

Гуляй-Деню розгорнув прапор, що йому подав Підпиргора і над головами козаків високо змаяв малиново-білий стяг. Обмаканий по краях він гордо і ясно дужим вітрилом впливав на схід, наче вказував дорогу козацтву.

Товариство! — на повний голос вигукнув Гуляй-Деню, і замовки козаки, затихли тлумбаси, тісніше змикнулося радіне коло. — Товариство! Ліки вісті долинули до нас. Чи лишимося тут вичкувати, чи сама доля дасть, чи ж власними руками будемо її виборювати? Цей прапор дав мені власноручно сам небіжчик гетьман Хмель. Процаєся зі мною і сказав: «Москви тримайтеся, така моя воля, скажи о тим козакам».

— Товариство, січовики і козаки низові, брати оружжі! — Сірко перерив подих і заговорив це голосніше. — Не хотів я бути кошовим, сам бог бачить...

— Ми краще бачимо, хотів, хотів! — закричав Гуляй-Деню. — Розстрівав Виговського з його поплічниками, Московище військо вже вступило нам на поміч. Під цим прапором стоїть гетьман Хмель під Жовтими Водами під цим прапором стоїть він на майдані місяця року тисяча шістьсот п'ятдесят четвертого. Чи не помиляюся він, відцалую нам цей прапор?

— Не знеславио його, — проголосив Нічипір Галайда.

— Зрадинк Виговський навмисне хоче, аби низовики та січовики пішли звідси, щоб з руки було орадї проїти на Україну. А мислю я, товари-

ство Союзу РСР «Красная звезда» прагне з ще більшою наполегливістю боротися за дальше вдосконалення бойової майстерності радянських воїнів, за підвищення їх політичної підготовки і технічної культури. Видювнюю воїнів у душі радянського патріотизму, в душі безмежної відданості соціалістичній Батьківщині, в душі згуртованості навколо ЦК Комуністичної партії Радянського Союзу і Радянського уряду — благодячине газета була нагороджена орденом Червоного Прапора.

Вступивши в 31-й рік існування, центральний орган Міністерства обо-

30 років тому вийшов перший номер центральної військової газети «Красная звезда». В день свого десятиріччя газета була нагороджена орденом Червоної Зірки. У 1945 році за велику і плідну роботу по політичному вихованню і бойовому вдосконаленню особового складу Радянської Армії і за активну мобілізацію солдатів, сержантів, офіцерів і генералів на повний розгром фашистської Німеччини газета була нагороджена орденом Червоного Прапора.

Відукуючись на рішення вересневого Пленуму ЦК КПРС, викладачі і студенти університету надають практичну допомогу колгоспному селу. Деню у день мішніе дружба наших учених з колгоспниками підшефного колгоспу ім. Леніна.

Відукуючись на рішення вересневого Пленуму ЦК КПРС, викладачі і студенти університету надають практичну допомогу колгоспному селу. Деню у день мішніе дружба наших учених з колгоспниками підшефного колгоспу ім. Леніна.

На фото: студенти-філологи серед колгоспників, центральний орган Міністерства обо-

ДО 300-РІЧЧЯ З ДНЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ

НАТАН РИБАК

ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА

(УРІВНОК)

«...В понеділок ударили довшіи в котли під стінами Січі, Острив Піскуватий вкряс бланкитними, зеленими, червоними кунштками, самотакими вицвілими свитками, залатаними сірками, забив сорочками, заматорів різнобарвними китайками...»

Кошовий Лисько одихав січовики, котрі перили до брами, аби у радіне коло потрапити, кричав люто: — Чого вам з тими шибенками кумпанію водити?

Не послухали кошового. Довелося і Леонтію Лиську йти на радіне коло. Перехрестився криваком. Аби пронесло, господи, твоя воля! Не пронесло.

Виплинули на воза осавула Цибенка, примуслили під пістолем сказати правду козакству. А почули чорні слова — загало кезаство.

Смерть Виговського! — Геть зрадійко! — Пометисмося за наругу над пам'яттю Хмелья!

На Чигирин веди, Гуляй-Деню! — Геть Кошового Лиська — кричали січовики.

Геть попиача Виговського! — Він Виговського руку тримає! — загорлав козак Лихбаба. — А дамо йому понохати перцю...

Кинувся був кошовий Лисько рятуватися. Та пізно. Мішко ухопили за руки козаки січові. Вмиг скрутили сирцево, кинули під воза до Цибенка.

Милується, парується, зрадинки! — сказали з реготом. Знову вдарили в котли довшіи. Гуляй-Деню скочив на бочку Підняв руку.

Наче тирса, звихрена вітром, колхонулися козацькі лави. Зайбло лоскотно дух, слюзи зложили зір. Віддуло серце, котли глянцув на море голів, приплив гарячої, молоді сили.

Пліч-о-пліч стояли в лавах воїни, що прийшли сюди з многих полків України. Були тут і чигиринці, і мигоридці, і полтавчани, і хоролці, і переславчани, і уманці. Тулилися один до одного племена вчорашні кошовити, чорносоца чернь, юнь схвилювана і сивоусі, з посивними осередками на вкритих рубинами від ворожих шабелъ головах, досвідчені воїни. Івар низовий вітер бражість хвилі над плавнями, шматував бунчуки над козацтвом, ніс у далекій степ уздовж синих у ранковій імлі берегів Дніпра дзвінкий перегул котлів та тлумбасів.

Гуляй-Деню розгорнув прапор, що йому подав Підпиргора і над головами козаків високо змаяв малиново-білий стяг. Обмаканий по краях він гордо і ясно дужим вітрилом впливав на схід, наче вказував дорогу козацтву.

Товариство! — на повний голос вигукнув Гуляй-Деню, і замовки козаки, затихли тлумбаси, тісніше змикнулося радіне коло. — Товариство! Ліки вісті долинули до нас. Чи лишимося тут вичкувати, чи сама доля дасть, чи ж власними руками будемо її виборювати? Цей прапор дав мені власноручно сам небіжчик гетьман Хмель. Процаєся зі мною і сказав: «Москви тримайтеся, така моя воля, скажи о тим козакам».

— Товариство, січовики і козаки низові, брати оружжі! — Сірко перерив подих і заговорив це голосніше. — Не хотів я бути кошовим, сам бог бачить...

— Ми краще бачимо, хотів, хотів! — закричав Гуляй-Деню. — Розстрівав Виговського з його поплічниками, Московище військо вже вступило нам на поміч. Під цим прапором стоїть гетьман Хмель під Жовтими Водами під цим прапором стоїть він на майдані місяця року тисяча шістьсот п'ятдесят четвертого. Чи не помиляюся він, відцалую нам цей прапор?

— Не знеславио його, — проголосив Нічипір Галайда.

— Зрадинк Виговський навмисне хоче, аби низовики та січовики пішли звідси, щоб з руки було орадї проїти на Україну. А мислю я, товари-

ство Союзу РСР «Красная звезда» прагне з ще більшою наполегливістю боротися за дальше вдосконалення бойової майстерності радянських воїнів, за підвищення їх політичної підготовки і технічної культури. Видювнюю воїнів у душі радянського патріотизму, в душі безмежної відданості соціалістичній Батьківщині, в душі згуртованості навколо ЦК Комуністичної партії Радянського Союзу і Радянського уряду — благодячине газета була нагороджена орденом Червоного Прапора.

Відукуючись на рішення вересневого Пленуму ЦК КПРС, викладачі і студенти університету надають практичну допомогу колгоспному селу. Деню у день мішніе дружба наших учених з колгоспниками підшефного колгоспу ім. Леніна.

На фото: студенти-філологи серед колгоспників, центральний орган Міністерства обо-

«...В понеділок ударили довшіи в котли під стінами Січі, Острив Піскуватий вкряс бланкитними, зеленими, червоними кунштками, самотакими вицвілими свитками, залатаними сірками, забив сорочками, заматорів різнобарвними китайками...»

Кошовий Лисько одихав січовики, котрі перили до брами, аби у радіне коло потрапити, кричав люто: — Чого вам з тими шибенками кумпанію водити?

Не послухали кошового. Довелося і Леонтію Лиську йти на радіне коло. Перехрестився криваком. Аби пронесло, господи, твоя воля! Не пронесло.

Виплинули на воза осавула Цибенка, примуслили під пістолем сказати правду козакству. А почули чорні слова — загало кезаство.

Смерть Виговського! — Геть зрадійко! — Пометисмося за наругу над пам'яттю Хмелья!

На Чигирин веди, Гуляй-Деню! — Геть Кошового Лиська — кричали січовики.

Геть попиача Виговського! — Він Виговського руку тримає! — загорлав козак Лихбаба. — А дамо йому понохати перцю...

Кинувся був кошовий Лисько рятуватися. Та пізно. Мішко ухопили за руки козаки січові. Вмиг скрутили сирцево, кинули під воза до Цибенка.

Милується, парується, зрадинки! — сказали з реготом. Знову вдарили в котли довшіи. Гуляй-Деню скочив на бочку Підняв руку.

Наче тирса, звихрена вітром, колхонулися козацькі лави. Зайбло лоскотно дух, слюзи зложили зір. Віддуло серце, котли глянцув на море голів, приплив гарячої, молоді сили.

Пліч-о-пліч стояли в лавах воїни, що прийшли сюди з многих полків України. Були тут і чигиринці, і мигоридці, і полтавчани, і хоролці, і переславчани, і уманці. Тулилися один до одного племена вчорашні кошовити, чорносоца чернь, юнь схвилювана і сивоусі, з посивними осередками на вкритих рубинами від ворожих шабелъ головах, досвідчені воїни. Івар низовий вітер бражість хвилі над плавнями, шматував бунчуки над козацтвом, ніс у далекій степ уздовж синих у ранковій імлі берегів Дніпра дзвінкий перегул котлів та тлумбасів.

Гуляй-Деню розгорнув прапор, що йому подав Підпиргора і над головами козаків високо змаяв малиново-білий стяг. Обмаканий по краях він гордо і ясно дужим вітрилом впливав на схід, наче вказував дорогу козацтву.

Товариство! — на повний голос вигукнув Гуляй-Деню, і замовки козаки, затихли тлумбаси, тісніше змикнулося радіне коло. — Товариство! Ліки вісті долинули до нас. Чи лишимося тут вичкувати, чи сама доля дасть, чи ж власними руками будемо її виборювати? Цей прапор дав мені власноручно сам небіжчик гетьман Хмель. Процаєся зі мною і сказав: «Москви тримайтеся, така моя воля, скажи о тим козакам».

— Товариство, січовики і козаки низові, брати оружжі! — Сірко перерив подих і заговорив це голосніше. — Не хотів я бути кошовим, сам бог бачить...

— Ми краще бачимо, хотів, хотів! — закричав Гуляй-Деню. — Розстрівав Виговського з його поплічниками, Московище військо вже вступило нам на поміч. Під цим прапором стоїть гетьман Хмель під Жовтими Водами під цим прапором стоїть він на майдані місяця року тисяча шістьсот п'ятдесят четвертого. Чи не помиляюся він, відцалую нам цей прапор?

— Не знеславио його, — проголосив Нічипір Галайда.

— Зрадинк Виговський навмисне хоче, аби низовики та січовики пішли звідси, щоб з руки було орадї проїти на Україну. А мислю я, товари-

ство Союзу РСР «Красная звезда» прагне з ще більшою наполегливістю боротися за дальше вдосконалення бойової майстерності радянських воїнів, за підвищення їх політичної підготовки і технічної культури. Видювнюю воїнів у душі радянського патріотизму, в душі безмежної відданості соціалістичній Батьківщині, в душі згуртованості навколо ЦК Комуністичної партії Радянського Союзу і Радянського уряду — благодячине газета була нагороджена орденом Червоного Прапора.

Відукуючись на рішення вересневого Пленуму ЦК КПРС, викладачі і студенти університету надають практичну допомогу колгоспному селу. Деню у день мішніе дружба наших учених з колгоспниками підшефного колгоспу ім. Леніна.

На фото: студенти-філологи серед колгоспників, центральний орган Міністерства обо-

«...В понеділок ударили довшіи в котли під стінами Січі, Острив Піскуватий вкряс бланкитними, зеленими, червоними кунштками, самотакими вицвілими свитками, залатаними сірками, забив сорочками, заматорів різнобарвними китайками...»

Кошовий Лисько одихав січовики, котрі перили до брами, аби у радіне коло потрапити, кричав люто: — Чого вам з тими шибенками кумпанію водити?

Не послухали кошового. Довелося і Леонтію Лиську йти на радіне коло. Перехрестився криваком. Аби пронесло, господи, твоя воля! Не пронесло.

Виплинули на воза осавула Цибенка, примуслили під пістолем сказати правду козакству. А почули чорні слова — загало кезаство.

Смерть Виговського! — Геть зрадійко! — Пометисмося за наругу над пам'яттю Хмелья

